

— Въ такова врѣме тѣ нѣма и да те забѣлѣжатъ.

— Азъ ще надувамъ този рогъ.

— Тѣ нѣма да те чуятъ!

— И ще видятъ, и ще чуятъ. Азъ отивамъ, мамичко, врѣме е вече и изхвъркна изъ вратата.

Овита въ мушамата прѣзглава, съ червения фенеръ въ едната ржка и съ рога въ другата, Пиерина се затече къмъ желѣзния пѣтъ. Вѣтърътъ бѣснѣше все по-силно, ледениятъ дъждъ се лѣше и замръзваше всичко живо.

Пиерина не се боеше отъ лошото врѣме. Тя мислѣше само за едно нѣщо: дано служащитѣ на влака я видятъ или чуятъ. И тя си викаше: „Ами ако тѣ не гледатъ прѣзъ такова врѣме навънъ? И този влакъ е бързъ, той тука не спира“.

Отдалечъ се донасяше пищенето на локомотива.. Сърдцето на Пиерина биеше все по-силно. Като си мислѣше, че този дългъ влакъ може да се провали въ пропастьта, ужасъ я обхващаше, цялото ѝ тѣло треперѣше.

Влакътъ се зададе. Пиерина почна да надува рога съ всички сили и отчаяно замахна червения фенеръ и флага. Но влакътъ не забавяше своя ходъ. Пиерина крѣщѣше, излизаше отъ себе си, надуваше още по-силно. Но шумътъ на вагонитѣ и на вѣтъра заглушаваше звуковетѣ на рога. Влакътъ се приближи пакъ тѣй безъ страхъ, както и други пѣтъ, и ето го — той бѣше вече само на нѣколко крачки отъ момиченцето.

Пиерина вече не мислѣше за себе си. Тя бѣ много близко до релситѣ. Локомотивътъ бѣше вече до нея, тя можеше съ ржка да го достигне и не виждаше вече нищо. Съ всичката си сила тя надуваше